

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hvad kommer der ud af al den Vind med Saxo og Snorro?

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 39. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_324-txt-shoot-idm229/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

end smile, og, uden at videre Sammenligning, tænke paa hvad Luther siger om sine Dages-Værelse, som længtes ganske overordentlig efter Overførelsen af det Ny Testamente, til det kom ud, men raabte som kun paa Moses-Dagene, saa paa Pfaltzeren, og, siger Luther, naar de nu endelig saae Sir och med, og en Mandes er gaet, saa raabte de: Ny!

(Fortættet.)

Overblik over det henrindne Nor.

En Halsfærdigstudsende Deel af vort No — naar det kommer helt — er atter færdig, lig et Efterfølgende, som et Nu fødte og et Nu opfyldte; lig et Blomster, der fremkom, spirede og visnede; for aldrig at blomstre mere igjen. Vi raande os over Tænk af vore jordiske Livsdomme, som vi dog saa let kunne faae erstattede igjen, men det Uerstattelige af Al. — Ilden — dette usynlige Mægt, der smelter hen som Hørens Røst, som Kløffens Klang — den er vi ligegyldige ved; dens Tab rører os sigtend. Vi seer endog at Frøerne den ved samme og dørlige Glæder, og inter synes os her mere til Verde, end det, der er os som sparsomt tilmaalt. Men hvornet ha gæstet paa os; den lader sig seere paa vor Døse visne, for end vi endnu ere betænket paa at indaande deres Duff; og medens vi som dørligstærktig ere i sigtende med vore jordiske Korstier, vider den som en Ocean omkring os, sprækker Ukaans Tøber med Næbberne, og, sandskøst med Al, hvad der foregaar trindt om os, faae vi, inden vi vide det mindst heraf, ved Enden af Maaler, angrende den Tid, vi som tankeløse have ladet dengaae, og som adskillt rører med. Lald den, der ved Livets tilendbragte Vandring kan sige: Jeg har nyttet mit Tid! Jeg har et gjennemskreift Livet, som en Læsting, der ikke har noget andet formaal end at fyde sin Væbse, hvor han kommer hen, men jeg har haendigt og taakt over Livet og det Bestemmelte, som det anhaarer og tilkommer Guds ypperste Skabning paa Jorden! Har han kun plantet et Træ, som en usadl Vændergang vil sige ty under, som opdyret et Stykke

Jord, hvor ti Hungerige kunne mætte sig, kun avlet en Tanke, der i en eller anden Hensende kan være Efterfølgende til nogen Nytt, o, da held ham, da kan han dog sige: Jeg har dog lært, ikke blot for mig selv, men for mine Nærmestfærdige — For ham var Livet ingen som Sjogge, ingen vilde Haand, som den Opvandede intet veed at sige af! — Den, som tænker paa Levede, den, som føler, at Livet ikke blev os giort som en Mangel til at faae med, men som indlære sig Bestemmede store Værdning, han vil ogsaa spømme, at sigesom der paa hlin Side Graven gives et uskende Land, hvis Koster endnu ingen Taal har oplyst, saaledes gives paa denne Side af Oceanen et Land, der man venter os vigtig, dersom Livet skal være os vigtig, det Land, som Hvidfeldt led sin Snakke springe i Løften for, som Daniel Nanjou og Abalon og Videman klampede for — Fædrelandet. Med dette Land er vort Væsen saa visse sammenfæret, at vi kun ved at læse, viese, kampe og dse for dette kunne faae, at vi have lært i Ordets ahte og hte Verghina. — Og derud opstaaer den Hæne og store Dyd, hvis noget Datter hos sin Mænge i vor Tidkalder er blevet til Begjæret, den Dyd, som Oldtidens Nationer have opreist Alere for, — Fædrelandet dækker sig. — Den er en Blomst, som Hænselens hæste Vinstæbde vil kan forkrutte i Væsen, men som dog aldrig ganske visner, og, ved en rægtende Haand, selv neddøet, snart visner sig igjen. Fædrelandet er for det Væsen, hvad en Væder er for Væsen. Han kan for et Hæst vedes paa hende — men hald hende, det kan han aldrig; dertil er det Demantstaand, Naturen har stæret mellem begge Hjærtter, sit for stærkt. Det mindste Hæst, der kommer een af dem, vil vakte igjen hine sde sompartistiske Hæstter, der paa en saa beandringstørbig Maade er nedlagt i deres Sjæle. Fædrelandet er den Væder, som vi alle, der ere fødte i det Skød, hange ved, og som intet forhold i Livet kan eller der kunne gjøre os aldeles lunke for. Dets Sorger, som det Glæder, ere vore.

Naar den reddede Skibbrudne efter over staet Havend, naar Stormen har lagt sig og Væsen igjen smiler venligen, ser den danske Væ-

